

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Ζ΄.

ΑΡΙΘ. 77.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ 1874.

Τιμᾶται λεπ. 10.

Τιμὴ ἐτησίᾳ, Ἀθηνῶν Δρ. 1—
 Ἐπαρχιῶν » 1,20
 Τουρκίας » 2—

ΑΙ ΔΙΑΓΥΜΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ.

Ἦνοιξαν κ' αἱ δύο συγχρόνως ὄμματα ἀγγελικὰ,
 Καὶ εἰς τὴν αὐτὴν κοιτίδα νανουρίζονται γλυκὰ.
 Περιθάλπονται ἐξίσου καὶ θηλάζουν τοὺς αὐτοὺς
 Φιλοστόργους τῆς μητρὸς των καὶ νεανικοὺς μαστοῦς.
 Τώρα ἠῤῥεσαν καὶ παίζουν, καὶ κρατοῦντ' ἀγκαλιὰς
 Σὰν φυτὰ περιπλεγμένα ἐν μὲ τ' ἄλλο τρυφερά.
 Ὡσὰν δρόσου δύο σταγόνες ὅπου πίπτουν τὸ πρωῒ,
 Εἶναι καὶ τὰ πρόσωπά των καθαρὰ καὶ διάυγῃ.
 Ποία χάρις, συμμετρία καὶ ἀπλότης φυσικῇ!
 Πῶς δ' ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην δύναται ν' ἀποσπασθῇ;
 Τὰς ζηλεῖ πλὴν ὁ χάρος καὶ μ' ἐν κύτπημα σκληρὸν,

Ἀδίκον καὶ εἰς τὰς δύο ἐπιφέρει χωρισμόν.
 Καὶ τὴν μίαν μὲν ἀφίνει ἐπὶ γῆς εἰς τὸν καῦμόν,
 Τὴν δὲ ἄλλην ἀναιθάζει ὑψηλὰ ἔσθ' οὐρανόν. Α. Α.

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΤΕΡ

Διήγημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πολυορκίαν
 τοῦ Στρασβούργου.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ διὰ τὴν Ἑρμ. τῶν Παίδων.)

ΚΕΦ. Α'.

Ἐν τῷ μέσῳ μικρᾷ τίνος Γερμανικῆς πόλεως Ἦ
 στάτο οἰκία, ἥτις ὠμοιάζε κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν
 ἐξωτερικὴν ὄψιν τὰς πέριξ οἰκίας, ἀλλὰ διέφερεν αὐτῶν
 κατὰ τὰς εὐτυχεῖς κατόικους τῆς. Ποιοὶ δ' ἦσαν οὗτοι;
 Μία οἰκογένεια συνισταμένη ἐκ τοῦ πατρὸς, τῆς
 μητρὸς καὶ τεσσάρων ἀξιολόγων τέκνων, μετὰ τοῦ
 ἀγαπητοῦ αὐτῶν σκύλε Βέλλου. Ἐκ τῶν τέκνων τού-
 των τὰ δύο ἦσαν κοράσια καὶ τὰ δύο ἕτερα ἀγόρια.
 Καθηνται δὲ ἅπαντα ἐπὶ τοῦ πατώματος κόπτοντα
 εἰς μικρὰ τεμάχια τὰ μήλα, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ
 ἐξηράνωσιν εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ἔχουν πρὸς χρῆσιν
 κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἐνῷ δὲ ὅλαι αἱ μικραὶ χεῖρες ἦ-
 σαν τόσον ὠφελίμως ἐνησχολημέναι, ὁ δὲ πιστὸς
 Βέλλος ἔκειτο ἐξηπλωμένος παρὰ τὰ πλάγια τοῦ μι-
 κροῦ Μαρτίνου, ἡ μήτηρ διηγέθη εἰς αὐτὰ ὦραϊον
 διήγημα, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ παιδιά ἠκροάζοντο μὲ
 μεγάλην προσοχήν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ διηγήματος ὁ πατήρ, ὅστις καὶ
 αὐτὸς μέχρι τοῦδε ἠκροάζετο ἡσυχῶς, στραφεὶς πρὸς
 τὰ τέκνα του,

—Ἵποθέσατε,—εἶπε, τέκνα μου,—ὅτι ἄγγελος ὡς
 ἐκεῖνον, περὶ τῷ ὅποιῳ σᾶς εἶπεν ἡδὴ ἡ μήτηρ σας. ἤρ-
 χετο καὶ σᾶς ἠρώτα νὰ τῷ εἴπητε ποία ἦτο ἡ μεγίστη

ἐπιθυμία σας, διὰ νὰ τὴν ἐκπληρώσῃ. Τί ἠθέλετε εἰπεῖ; Τί ἤθελες εἰπεῖ σὺ, π. χ. Ἐλισάβετ;

— Ἐγὼ, — εἶπεν ἡ μικρὰ Ἐλισάβετ μετὰ βραχεῖαν σκέψιν, — θὰ τῷ ἔλεγον, ὅτι ἐπεθύμουν νὰ εἶχον ἐν καθάρῳ, λευκῷ φόρεμα πᾶσαν ἡμέραν

— Καὶ σὺ Μαρτίνε; ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

— ὦ, πάτερ, — εἶπεν ὁ Μαρτίνος, κοκκινίζων ὑπὸ αἰδοῦς, — ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ μοὶ ἐπεσκεύαζε τὸ συρτάριον, ὅπου φυλάττω τὴν σειρὰν τῆς ἐντομολογίας μου.

Ὁ πατήρ ἐμειδίασε Καὶ σὺ δὲ Ὑδάλτερε;

— Ἐγὼ, — εἶπεν ἐκεῖνος, — προσηλώσας τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν πατέρα του, — ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἀπέθνησκον ποτὲ, οὔτε σὺ, οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε ἡ Ἐλισάβετ, οὔτε ὁ Μαρτίνος, οὔτε τὸ μωρὸν, οὔτε κανεὶς ἄλλος!

— Μεγάλα πράγματα εἶναι μικρὰ εἰς τὰ παιδιά καὶ μικρὰ μεγάλα, — παρετήρησεν ὁ πατήρ — ἀλλ' αἱ ἀποκρίσεις τῶν τέκνων του ἔδειξαν εἰς αὐτὸν τὰ σπέρματα τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν.

Ἡ μήτηρ ἤδη εἶπεν, ὁ Μαρτίνος καὶ ἐγὼ θὰ προσευχηθῶμεν καὶ μετὰ ταῦτα πρέπει νὰ παύσῃ ἡ συνομιλία. Ὁ πανάγαθος Θεὸς πρέπει νὰ ᾔναι τὸ τελευταῖον ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας μας πρὶν κοιμηθῶμεν.»

Ναι, τέκνα μου, ὁ Θεὸς πρέπει νὰ ᾔναι τὰ τελευταῖον ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν καὶ τῆς συνομιλίας μας τὸ ἐσπέρας καὶ τὸ πρῶτον τὴν πρωΐαν. Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ καλλιστος φίλος τοῦ νηπίου καὶ ὁ πιστότατος φίλος τοῦ γέροντος. Ὅστις ἔχει τὸν Θεόν, ἔχει πλουσίαν καὶ εὐδαίμονα ζωὴν. (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΛΙΑ.

Εἰς κώμην τινα τῆς Ἀγγλίας Λένσδην καλουμένην ὑπῆρχε μάνδρα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐφυλάσσοντο κτήνη. Εἰς αὐτὴν τὴν μάνδραν ἦτο καὶ ἐν πηγάδιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνέσυρον ὕδωρ δι' ἀντλίας.

Ὁ κτηνατρόφος, ὅστις, ὥς φαίνεται, ἦτο ἀνθρώπος ἀμελής, ἐλησμώνει, πολλάκις νὰ ἀνασύρῃ ὕδωρ καὶ γεμίσῃ τὸν κάδον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔπινον τὰ ζῶα, καὶ οὕτω τὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα ὑπέφερον ἐκ τῆς δίψης.

Μεταξὺ τῶν κτηνῶν ἐκεῖνων ὅμως ἦτο καὶ εἰς ἵππος, ὅχι τόσο ὠραίος τὴν ὄψιν, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὴν νοημοσύνην· οὗτος παρετήρησε τί ἔκαμνεν ὁ κτηνατρόφος, δὶταν ἤντλει ὕδωρ καὶ ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ καὶ οὕτω νὰ μὴ ἔχῃ τὴν ἀνάγκην ἐκεῖνου.

Ὅταν λοιπὸν μίαν ἡμέραν θερινὴν ὁ καλὸς κτηνατρόφος ἐλησμόνησε νὰ γεμίσῃ τὸν κάδον νεροῦ

καὶ τὰ ζῶα ἔπασχον ἐκ τῆς δίψης, ὁ ἵππος οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν ἀντλίαν, ἔλαβε τὴν λαβὴν αὐτῆς διὰ τοῦ στόματος καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ὑψώνῃ καὶ τὴν καταβιδάξῃ ἕως οὗ πρὸς μεγίστην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν λοιπῶν ζώων. τὸ ὕδωρ ἤρχισε νὰ βέη

εἰς τὸν κάδον, τὰ ζῶα ἔπινον καὶ μετὰ τοῦτο ἔπινε καὶ αὐτός. Ἐκτοτε ὁ καλὸς οὗτος ἵππος ἐξηκολούθει τὸ ἔργον τοῦτο, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ τὰ ἄλλα ζῶα εὐηργέται καὶ ἑαυτὸν εὐφραίνει.

Πόσον φρόνιμος ὁ ἵππος ἐκεῖνος! φρονιμώτερος ἀπὸ πολλὰ παιδιά καὶ κοράσια, τὰ ὅποια δὲν εὗρουν ὕδωρ ἐντὸς τῆς λαγῆνους, ἀντὶ νὰ ὑπάγουν αὐτὰ νὰ τὴν γεμίσουν, φωνάζουν καὶ ἐπιπλήττουν τοὺς ὑπηρετάς καὶ κάμνουν μεγάλον πάταγον εἰς τὴν οἰκίαν! Ἐν παραδείγματι τοῦ ἵππου πρέπει νὰ γείνῃ μάθημα εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ παιδιά, νέους, νεάνιδας καὶ ἀκόμη καὶ ἡλικιωμένους, ὅστινες εἶναι τόσοι δεινοὶ ἢ υπερήφανοι, ὥστε δὲν θέλουν νὰ μεταχειρισθῶσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας των διὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν χρείας.

Ἄς ἐνθυμῶνται τὸν ἵππον τοῦτον τὰ παιδιά, τὰ ὅποια δὲν θέλουν νὰ νιφθοῦν καὶ νὰ ἐνδουθοῦν μόνον τῶν πᾶσαν πρωΐαν.

Οἱ μὴ θέλοντες νὰ μαυρίσουν τὰ ὑποδήματά των.

Οἱ μὴ θέλοντες νὰ φέρουν τὰ βιβλία των εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλ' ἀπαιτοῦν νὰ τὰ κερταλῇ εἰς ὑπηρετῆς.

Ὅσοι προτιμοῦν νὰ ἀφίνωσι τὰ ἐνδύματα, τὰ βιβλία καὶ τὰ δωμάτια των ἀκαθάρτα καὶ πλήρη κορνοῦ, παρὰ νὰ τὰ καθαρίζωσιν οἱ ἴδιοι.

Ἄς ἐνθυμῶνται τὸν ἵππον τοῦτον ὅλοι ὅσοι δὲν θέλουν νὰ κάμνουν ὅτι εὐρίσκουν αἱ χεῖρές των, ἀλλὰ προτιμοῦν νὰ ὑποχρεῶνται εἰς ἄλλους.